Dumneavoastră sunteți frumoasă și deșteaptă, dar vă lăsați în voia soartei

On Mai 27, 2010

Nu poți să potențezi la maximum senzația de univers ficțional, într-o reprezentare a realității unde adevăratul spectacol al vieții se desfășoară în culise.

- Venisem, zise Samuel, să vă întreb ce vești îmi mai dați despre excelența sa, prietenul meu, contele von Eberbach. Cum mai merge dragostea?

- Prost, răspunse Olympia.

- Ei nu, cum se poate?

- Așa este. În primele zile a fost foarte îndrăgostit, foarte tandru, foarte respectuos și aș adăuga chiar foarte fermecător. Dar, după vreo 15 zile îndeosebi, s-a schimbat într-un mod de nerecunoscut. Este inegal, capricios, ursuz.

- Din pricină că nu v-ați dat osteneala să-l câștigați. Bărbații sunt atât de proști, încât măreția și simplitatea îi resping în loc să-i atragă. Doar josniciile și viclenia îi reține. Există nenumărate mijloace de a-i domestici, iar frumusețea sau inteligența nu înseamnă nimic, dacă nu știi să le folosești. Dumneavoastră sunteți frumoasă și deșteaptă, dar vă lăsați în voia soartei. Este o mare prostie ! Sunteți fermecătoare, vă risipiți, sunteți bună, sunteți absurdă. I-ați satisfăcut capriciile în loc să-i măriți interesul, rezistându-i. El v-a rugat să vă îmbrăcați într-un anume fel ca să-i reamintiți de o femeie căreia îi semănați. Tot el v-a cerut să vă puneți șaluri de o anumită culoare, să vă pieptănați într-un anumit fel. Iar dumneavoastră i-ați îndeplinit toate fanteziile cu o răbdare și o blândețe total lipsite de abilitate, îngăduiți-mi s-o spun. Obstacolul este principalul magnet al dorinței umane, și chiar dacă pare o naivitate, trebuie să recunoaștem, că ceea ce ai nu mai dorești.

- Ce-aș putea să vă spun? zise Olympia. Contele von Eberbach este un om egoist, exigent, posesiv chiar. Se vede că vrea totul doar pentru sine. Are dorințele imperioase ale slăbiciunii și ale bolii. Nu-ți oferă nimic din sufletul său, dar vrea totuși din al tău. Ceea ce el iubește, sau ceea ce a iubit la un moment dat în mine, nu sunt eu, este asemănarea mea cu altă femeie. Este o moartă, este o sigură dispărută care a luat odată cu ea și viața lui în mormânt. Puteam să-i refuz fericirea acestei amintiri sacre? Nu eram geloasă pe moartă: el o iubea, eu îl ajutam s-o iubească. Dar acum, mi-e teamă să n-o fi uitat-o și pe ea, ca pe atâtea altele, și că biata moartă să nu fi murit pentru a doua și ultima oară. Iar Eu, pentru care arta a devenit toată viața mea, pot eu, de exemplu, să accept să renunț pentru totdeauna la teatru și la muzică, poate, așa cum îmi cere dânsul? Ceea ce-i trebuie lui nu este nici o soție, nici o amantă, ci ceva precum o fiică. Tot ceea ce seamănă cu o voință, o dorință, o pasiune sau o idee puțin mai îndrăzneață, îl obosește.

Leadership: Ești în stare să potențezi la maximum senzația de univers ficțional pentru a obține certitudinea unui fapt care dezvăluie emoțiile unei suferințe adânci, neîmpărtășite?

Această privire aruncată în inima universului tainic al omului bogat, trufaș și posesiv, neliniștește până la epuizare pe oricine. Este vorba despre o afecțiune psihică des întâlnită ce se exteriorizează în urletul unei conștiințe care nu se împacă cu situația actuală, constituind la fel ca în orice proces psihologic marcant, o compensare disperată a fragilității lăuntrice, un strigăt al vieții însăși ce se simte amenințată de dinamica ucigașă a unei nevoie nesatisfăcute.

Aici nu mai este vorba despre caracterul de "ficțiune" al infernului prin care trece individul, deci nu este vorba despre un coșmar din care te trezești fără să vezi încotro duce acțiunea dintr-o realitate paralelă, știind că ai revenit cu picioarele pe pământ și totul este mai real decât o vrajă mistuitoare în care mulți intră și foarte puțini ies. Prin aceasta este subliniată, totodată, aluzia ce trimite spre cuplul Orfeu-Euridice: *"Doamne ce greu a fost să mă scutur de somn, să mă descotorosesc de vraja nămoloasă. Lângă putere era poarta uitării aruncată în chip de zar crâncen al sorții. Am intrat acolo fără să știu, și asta e vina mea."*

Inadaptarea individului la cerințele sufletești ale celui de lângă el a declanșat criza unei conștiințe care nu se mai regăsește în alte perioade ale vieții, o conștiință care nu este influențată de niciun fel de calități, deci fiind lipsită adesea de stabilitate morală. Prin aceasta, leadershipul se referă la o prezență care poate să inspire certitudinea unui climat destins, dar nu și certitudinea asupra unui singur fapt, aparent. În fine, nu poți să potențezi la maximum senzația de univers ficțional într-o reprezentare a realității unde adevăratul spectacol al vieții se desfășoară în culise.

Psihologia omului învins de stările sufletești este necesară ca să conștientizăm ce se întâmplă dacă facem un pas în plus spre stadiul de disoluție totală a personajului principal, a cărui dispariție are loc printr-o exaltare a imediatului neașteptat și a imaginației secătuita de puteri.

În chimismul cel mai profund, substanța omului este dată aici de revelația unei legi necruțătoare: "Tot ce-i al meu, trebuie să-mi placă doar mie", care stipulează, generic, o clauză de tipul "take it or pay for it", ceea ce presupune instituirea realului într-o ficțiune a cărei trambulină este visul de care nu apuci să te bucuri. Iubirea mitică se va constitui acum într-una din acele faze ale visului care devine figurat într-o lume concretă, și a cărui prezență vădește o conștiință mai acută a fatalității, a dificultăților ce trebuie învinse, dar totul fără speranță.

Invocată astfel în modulațiile unei lamentări, prin procedeul "fie-ți milă de mine", imaginea omului puternic sfârșește însă prin a fi abolită în mișcarea nimicitoare a emoțiilor de disconfort în menținerea relațiilor cu ceilalți, de vreme ce demersurile sale se încheie cu evocarea unei amintiri din care durerea execută inima. Absorbind în materia gândurilor întreaga substanța a realului în care emoțiile sunt incastrate, tencuite, transformate în neant al posibilității de exprimare, omul revine încet, încet, la statutul de copil neajutorat care are nevoie de susținere.

Astfel încât, așa cum se poate vedea citind romanului lui Alexandre Dumas, felul omului de a-și drămălui viața dinaintea sfârșitului tragic, are în tot mai mare măsură caracterul unei reverii delirante asupra destinului, care se află în gândurile latente, așa cum vine vorba: „a visa cu ochii deschiși". Sau poate că este o încercare de reconstrucție a unei reverii psihanalitice despre rușine care trece apoi într un delir de ruină ? Cum să-l mențină asta pe visător într-o conștiință de liniște?

Iar aici, elementul "iubire" nu face decât să potențeze la maximum senzația de univers ficțional, rolul unei relații cu cineva devenind, în mod evident, o călătorie nu mai puțin liniștitoare, prin suprafața lipsită de adâncime a unei lumi, tăcute și ascunse.

Pătrunderea în adâncul spațiului leadershipului se face printr-o mărturisire a sentimentului de mândrie față de acțiunile pe care le întreprinzi, acestea reprezentând certitudinea unei continuități în spiritul de opoziție față de conformismul unei vieți supuse codurilor și moravurilor ușoare.

Dumneavoastră sunteți frumoasă și deșteaptă, dar vă lăsați în voia soartei dacă nu țineți cont de faptul că tot ceea ce credeți despre cineva este atașat de natura emoțiilor și intensitatea

lor. Când nu se află destulă răbdare în exprimarea sentimentelor, și dacă nu poți învăța adevăratele deosebiri dintre lucruri și valoarea lor, atunci nu vei putea să aprobi ceea ce zice înțeleptul S. Smiles:

"Înțelepciunea constă, mai ales, din acea calitate a spiritului, care dă posibilitatea individului să aibă o atitudine dreaptă, discretă și inimoasă în fața împrejurărilor vieții. De aceea oamenii culți și cu experiență sunt totdeauna răbdători, în timp ce ceilalți sunt meschini și netoleranți."

* Notă: Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

Source: https://neculaifantanaru.com/dumneavoastra-sunteti-frumoasa-si-desteapta-dar-va-lasati-ir